

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. AWB 07/20969 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 11 oktober 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 oktober 2007, verzonden op 19 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

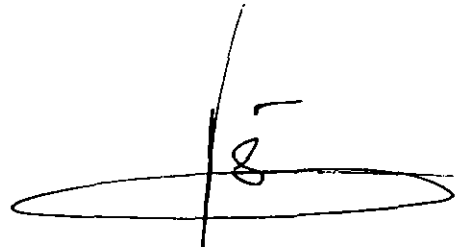
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 december 2007

154.

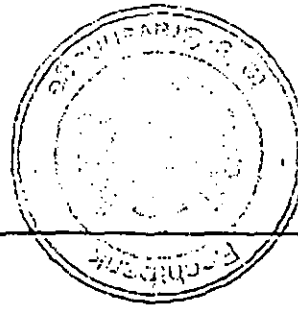
Verzonden: 18 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small 'S' to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/20969

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
V-nummer ()
eiser,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Leeuwarden,
en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst).

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. C. Gullen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 15 oktober 2001 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 31 januari 2002 deze aanvraag ingewilligd.

1.2. Op 3 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 23 april 2007 afwijzend op deze aanvraag beslist.

1.3. Bij beroepsschrift van 16 mei 2007 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 14 september 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: Awb 07/20969

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft, samengevat, het volgende aan zijn asielrelaas ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone. Hij is gevlucht nadat zijn huis was geraakt door een bom. Eiser is opgepakt door de rebellen en door hen meegenomen naar hun kamp in de omgeving van Na een verblijf van twee jaar bij de rebellen wist eiser te ontsnappen. Eiser is met de hulp van een diamanthandelaar via Guinee naar Nederland gevlucht.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), nu de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er ten tijde van de vergunningverlening geen gronden, als genoemd in artikel 29 Vw 2000, bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. Verweerder heeft, samengevat, dit standpunt als volgt gemotiveerd. Eiser heeft toerekenbaar geen reisdocumenten overgelegd. Van een vijftienjarige, die heeft verklaard per schip van Guinee naar Nederland te hebben gereisd, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de plaats waar hij van boord is gegaan, de vlag van het schip, de plaats in Nederland waar hij twee dagen heeft verbleven en het traject dat hij heeft afgelegd met zijn begeleider in Nederland en diens naam. Bovendien bevreemdt het dat eiser verklaard heeft dat hij vanwege de duisternis niet heeft kunnen zien welke kleur het schip had terwijl hij tevens verklaard heeft dat hij wel heeft kunnen zien welke kleur de op het schip aanwezige containers hadden. Gezien het voorgaande, is de oprechtheid van eisers asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid hiervan. Voorts heeft verweerder, in het kader van de ex-tunc toetsing, overwogen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en dat eiser om die reden niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000. Eiser heeft aangegeven dat hij geen beschrijving kan geven van andere wijken in dan de wijk waar hij woonde, omdat hij van zijn ouders dicht bij huis moest blijven. Gelet hierop is het bevreemdend dat eiser wel in staat was om voorsteden van te noemen en tevens dat hij de route kon beschrijven die hij heeft afgelegd nadat hij was gevangengenomen door de rebellen. De omstandigheden dat eiser stelt de route te hebben onthouden en dat hij de genoemde plaatsen op school heeft geleerd, doen hier niet aan af. Voorts kan de verklaring van eiser, dat hij niet zou weten waarvoor de benzine diende die hij moest dragen, niet gevolgd worden, gezien het feit dat hij verklaard heeft meer dan twee jaar bij de rebellen te hebben verbleven en nu uit het deelambtsbericht over de Revolutionary United Front (RUF) blijkt dat de rebellen op grote schaal brandstichtingen pleegden. De omstandigheid dat eiser nimmer door de rebellen hiervan op de hoogte is gebracht, maakt dit niet anders. Daarnaast wordt niet geloofwaardig geacht dat eiser in het kamp kon rondlopen met de diamanthandelaar. Gelet op het deelambtsbericht over de RUF, kunnen ook eisers verklaringen dat hij samen met zijn vriend op de gestelde wijze aan een zakje diamanten wist te komen en dat zij dit vervolgens overhandigden aan de diamanthandelaar, niet gevolgd worden. Verder kan de wijze waarop eiser stelt te zijn ontsnapt niet anders dan als ongeloofwaardig worden beschouwd, gezien hetgeen wordt overwogen in het deelambtsbericht over de RUF. Tevens wekt het bevreemding dat eiser in een hem onbekende omgeving zo eenvoudig naar kon lopen. Daarbij komt dat eiser eerst verklaard heeft dat het lang lopen was naar

Zaaknummer: Awb 07/20969

blad 3

terwijl hij later gesteld heeft dat de kruising vlakbij het kamp was. Daarnaast kan niet geloofwaardig worden geacht dat een diamanthandelaar, die zaken doet met de rebellen, een groot risico zal willen lopen door een hem onbekende gevangene te helpen ontsnappen. In het kader van de ex-nunc toetsing overweegt verweerder dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning onbepaalde tijd op één van de gronden als genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000, aangezien het asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden en verweerder niet is gebleken van feiten en omstandigheden die leiden tot een ander oordeel.

2.3. Eiser heeft zich in zijn zienswijze en de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat zijn aanvraag ten onrechte is afgewezen. Eiser heeft dit standpunt, samengevat, als volgt gemotiveerd. Het ontbreken van documenten kan eiser niet worden aangerekend, waarbij hij een beroep doet op het gelijkheidsbeginsel, onder verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Alkmaar, van 30 oktober 2002. Gezien de manier waarop eiser reisde en de omstandigheden waaronder de reis plaatsvond valt hem daarnaast niet te verwijten dat hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over de reisroute kan geven. Eiser verwijst hierbij naar een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 9 februari 1999, waarin de rechtbank heeft overwogen dat gekeken dient te worden naar de wijze van vervoer. Voorts heeft eiser de namen van de genoemde plaatsen op school geleerd en de route die hij heeft afgelegd nadat hij was gevangengenomen door de rebellen onthouden, omdat hij wilde ontsnappen. Ook is het niet vreemd dat eiser niet weet waarvoor de benzine die hij moest dragen diende, aangezien de rebellen hem hiervan niet op de hoogte hebben gebracht. Met betrekking tot het verkrijgen van de diamanten stelt eiser dat ze werden doorgeslikt en vervolgens uit de ontlasting werden gchaald. Er is sprake van een onzorgvuldige voorbereiding, nu verweerder hierover geen nadere vragen heeft gesteld tijdens de hoorzitting. Verder merkt eiser op dat hem was verteld dat het kamp vlakbij was en dat hij daar geweest was met de rebellen. Ten aanzien van de hulp van de diamantenhandelaar kan eiser niets verklaren, omdat dit overwegingen waren van de diamanthandelaar zelf en niet van eiser. Gezien het voorgaande is er sprake van een aannemelijk relaas. Eiser stelt dat hij te vrezen heeft van vervolging bij terugkeer in Sierra Leone. Eiser doet daarnaast een beroep op artikel 3 Anti-Folterverdrag en artikel 3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ter onderbouwing van zijn standpunt verwijst eiser nog naar het ambtsbericht van april 2005 en stukken van verschillende organisaties.

2.4. Verweerder heeft in het bestreden besluit het in de zienswijze gestelde gemotiveerd bestreden. In het verweerschrift is verweerder ingegaan op de gronden van beroep. Verweerder heeft het bestreden besluit gehandhaafd.

Beoordeling van het beroep

2.5. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 (oud) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdelingenwet direct voortvloeiende uit de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 voordoet.

2.6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de

Zaaknummer: Awb 07/20969

blad 4

verblijfsvergunning voor bepaalde tijd bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.7. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen [...].

2.8. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) in verbinding met bijbehorend Protocol van New York van 1967, worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.9. Op grond van artikel 83, eerste lid, Vw 2000 dient de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening te houden met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, wordt ingevolge het tweede lid alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor het besluit omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14.

2.10. Bij onder meer de uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de AbRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. In haar uitspraak van 28 maart 2002 heeft de AbRS uitdrukkelijk gewezen op de door de Staatssecretaris van Justitie gedane toezeggingen dat - in weerwil van het feit dat de verlening van een verblijfsvergunning dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de toepasbaarheid van de gronden, vermeld, in artikel 29 Vw 2000, in de daar aangegeven volgorde - die beoordeling opnieuw en ten volle zal plaatsvinden indien het mocht komen tot een voornemen tot intrekking van de verleende vergunning en dat hij zich alsdan in een eventueel daarop volgende procedure niet op het standpunt zal stellen dat die herbeoordeling niet kan worden aangevochten.

2.11. Gelet op artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 83 Vw 2000 en in aanmerking genomen genoemde uitspraken van de AbRS en verweerders bestendige toetsingspraktijk, is verweerder in beginsel gehouden de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen:

i) indien er op het moment waarop de verblijfsvergunning werd verleend, een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is:

ii) indien er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende

Zaaknummer: Awb 07/20969

blad 5

verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, een grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

2.12. Ten aanzien van de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er ten tijde van de verleende verblijfsvergunning geen redenen waren om eiser een verblijfsvergunning te verlenen, overweegt de rechtbank het volgende.

2.13. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid de reisroute van eiser relevant heeft mogen achten ter beoordeling van het asielrelaas. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen documenten heeft overgelegd waarmee zijn reisroute kan worden vastgesteld en voorts, dat dit aan eiser valt toe te rekenen omdat hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over zijn reis heeft afgelegd. De wijze waarop en de omstandigheden waaronder eiser verklaard heeft gereisd te hebben, maken dit niet anders.

In het licht van het vorenstaande dient ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 737, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank kan zich in grote lijnen vinden in de door verweerder in het bestreden besluit gegeven onderbouwing van het ontbreken van bedoelde positieve overtuigingskracht. De rechtbank laat bij zijn oordeel vooral wegen dat eiser niet inzichtelijk heeft gemaakt waarom hij in het rebellenkamp ongemoeid kon omgaan met de diamantenhandelaar en voorts, dat eiser geen afdoende verklaring heeft gegeven voor de omstandigheid dat de diamantenhandelaar hem wilde helpen te ontsnappen. De rechtbank betreft daarnaast bij haar oordeel dat niet geloofwaardig is dat eiser op een vrij eenvoudige wijze heeft weten te ontsnappen uit het rebellenkamp, nu uit het deelambtsbericht over de RUF blijkt dat ontsnapping vrijwel onmogelijk was. Daarbij overweegt de rechtbank dat eiser wisselde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de afstand tussen het rebellenkamp en de plaats waar hij de diamantenhandelaar zou hebben ontmoet, de kruising.

De rechtbank concludeert dat verweerder, gezien de vaagheden, hiaten en tegenstrijdigheden in eisers verklaringen, in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat eisers

Zaaknummer: Awb 07/20969

blad 6

asielrelaas ongeloofwaardig is te achten.

2.14. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 eerste lid, Vw 2000 aanwezig is. Daarbij overweegt de rechtbank dat, nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mocht stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, ook ongeloofwaardig is dat eiser bij terugkeer in Sierra Leone te vrezen heeft van vervolging en een reëel risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De stukken van de verschillende organisaties waarnaar eiser verwijst, maken dit zowel in het kader van de ex-tunc toetsing als in het kader van de ex-nunc toetsing, niet anders.

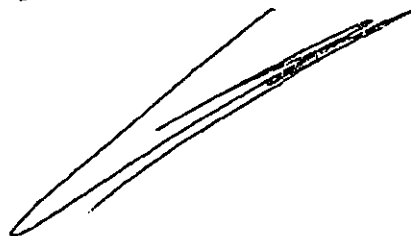
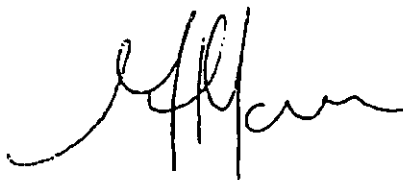
2.15. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.16. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

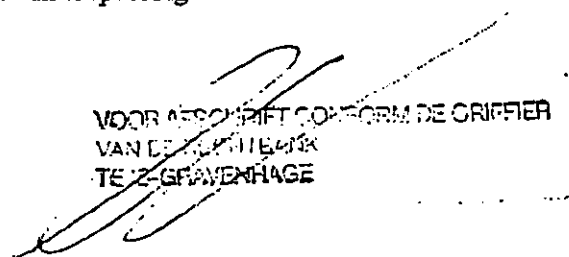
Aldus gegeven door mr. D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.K. van Haren als griffier op 11 oktober 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 10 OKT 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RAAD VAN STATE
TE 'S-GRAVENHAGE

LexxAttorneys at law / Advocaten & procureurs
Leeuwarden

Fax: 070 - 365 13 80
Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 NOV 2007	
ZAAKNR.	5033
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Westersingel 28
8913 CL Leeuwarden
Tel: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300

Advocaten:

mr. drs. M. R. van der Pol
tel. mobiel: (+31) 06-50637223
e-mail: vdpol@lexxadvocaten.nl

mr. D. de Vries
tel. mobiel: (+31) 06-50682303
e-mail: devries@lexxadvocaten.nl

mr. G. J. van Kammen
tel. mobiel: (+31) 06-51749770
e-mail: vankammen@lexxadvocaten.nl

5037-A
Hogen Beroep.
~~Verweerschrift~~

Betreffende: *gehoren op*
Dossier : D61070
Uw kenmerk :
Onderwerp : De Staatssecretaris van Justitie
Nationaliteit : Sierraleoonse
Leeuwarden : vrijdag 16 november 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Sierraleoonse nationaliteit, thans
verblijvende te hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te
Leeuwarden, aan de Westersingel 28, 8913 CL, ten kantore van advocaat en procureur mr. D.
de Vries,
Advocaat mr. D. de Vries die hierbij verklaart door verweerder bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd om dit verweerschrift in te dienen.

Op 15 oktober 2001 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 31 januari 2002 deze
aanvraag ingewilligd.

Op 3 augustus 2004 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 23 april 2007
afwijzend op deze aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 16 mei 2007 heeft appellant tegen de hiervoor genoemde beschikking
beroep ingesteld.

Het beroep is ter zitting van 14 september 2007 behandeld. Appellant is aldaar in persoon verschenen bijgestaan door mr. D. de Vries. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Bij uitspraak van 11 oktober 2007 verzonden op 19 oktober 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaart. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen hoger beroep in..

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat verweerder in redelijkheid de reisroute van eiser relevant heeft mogen achten ter beoordeling van het asielrelaas. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen documenten heeft overgelegd waarmee hij zijn reisroute kan worden vastgesteld en voorts, dat dit aan eiser valt toe te rekenen omdat hij geen gedetailleerder, coherente en verifieerbare verklaringen over zijn reis heeft afgelegd. De wijze waarop en de omstandigheden waaronder eiser verklaard heeft gereisd te hebben, maken dit niet anders.

Motivering Grief 1:

Op grond van artikel 3.114 Vb (en art. 37 onder c Vw.) is de asielzoeker verplicht om bij de asielaanvraag alle documenten te overleggen die relevant zijn voor de beoordeling. Het verwijtbaar niet over documenten beschikken is echter geen zelfstandige afwijzingsgrond. In de Vreemdelingencirculaire staat het als volgt omschreven: *"Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd. Daarbij tast het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken"*. Kort gezegd betekent dit dat ook wanneer er sprake is van verwijtbaar documentloos zijn, toch moet worden beoordeeld of zich een grond voor verlening van een vbt-asiel voordoet volgens de criteria van art. 29 lid 1 Vw.

De vreemdeling hoeft niet aan te tonen dat het ontbreken van documenten niet toerekenbaar is, hij moet dit aannemelijk maken. Bij de totstandkoming van de Vw 2000 antwoordde de regering op vragen van de VVD het volgende: *Het begrip 'aantonen', dat oorspronkelijk in het wetsvoorstel ongedocumenteerd was opgenomen, is naar aanleiding van het advies van de Raad van State en naar aanleiding van kritiek van de UNHCR veranderd in 'aannemelijk maken'. Wij hebben niet overwogen dit onderdeel thans te wijzigen, omdat wij met de Raad van State en de UNHCR van mening zijn dat met 'aantonen' de bewijslast te zwaar zou zijn, waardoor het risico te groot zou worden dat vluchtelingen niet worden toegelaten omdat zij niet kunnen aantonen vluchteling te zijn.*

Art. 4 van de EU-Definitierichtlijn (2004/83/EG) –waar asielzoekers zich sinds 10 oktober 2006 op kunnen beroepen– gaat over de beoordeling van feiten en omstandigheden in de asielprocedure. Op grond van dit artikel moet de EU-lidstaat in samenwerking met de asielzoeker de relevante elementen van het asielverzoek beoordelen. Volgens de Engelstalige versie van lid 5 behoeven aspecten van de verklaringen van een asielzoeker die niet onderbouwd worden met bewijsmateriaal onder bepaalde omstandigheden geen bevestiging. Eén van de voorwaarden is: *"b) alle relevante elementen waarover verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen."*

De Minister van Justitie heeft zich op het standpunt gesteld, dat artikel 4, lid 5 niet geïmplementeerd hoeft te worden, omdat de Nederlandse regelgeving al in overeenstemming is met deze bepaling. Desalniettemin zal (onder andere) deze bepaling worden opgenomen in het Voorschrift Vreemdelingen.

Naar de mening van VluchtelingenWerk Nederland mag van asielzoekers verlangd worden dat zij zoveel mogelijk meewerken aan de vaststelling van gegevens die van belang zijn voor de beoordeling van hun asielverzoek. Wanneer een asielzoeker over relevante documenten beschikt dient hij deze ook te overleggen. Gezien de specifieke situatie van asielzoekers mag echter niet worden verwacht dat zij steeds in staat zijn hun asielverzoek met documenten te onderbouwen. Asielzoekers kunnen er vaak niets aan doen, dat zij niet over authentieke documenten beschikken. De wijze waarop art. 31, lid 2 onder f wordt toegepast kan er toe leiden dat asielzoekers die in hun land van herkomst te vrezen hebben voor vervolging of een onmenselijke behandeling toch worden afgewezen en uitgezet. De UNHCR is eveneens van oordeel, dat van asielzoekers en in het bijzonder vluchtelingen niet altijd mag worden verwacht dat zij documenten uit hun land van herkomst meenemen (UNHCR Handbook, paragraaf 196). In een notitie van 5 oktober 1998 heeft de UNHCR de nodige bezwaren geuit tegen de Wet Ongedocumenteerden.³⁷ De UNHCR maakt zich vooral zorgen over de (te) zware bewijslast die de asielzoeker door deze wet wordt opgelegd. Het Committee against Torture heeft in een rapport uit 2007 Nederland opgeroepen om met name de asielverzoeken van ongedocumenteerde en andere kwetsbare asielzoekers zo te behandelen dat zij niet worden blootgesteld aan het risico van marteling (zie art. 3 Antifolterverdrag).

In dit kader had de rechtbank dan ook wel degelijk rekening dienen te houden met de wijze waarop en de omstandigheden waaronder appellant verklaard heeft gereisd te hebben. Immers wanneer de rechtbank dit buiten beschouwing laat geeft zij geen oordeel over het feit of appellant aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet verwijtbaar documentloos is ten aanzien van zijn reis.

Tevens had hierbij in ogenschouw moeten worden genomen dat appellant reeds eerder in het bezit is gesteld van een vergunning tot verblijf waarin hem zijn reisrelaas en het ontbreken van reisdocumenten niet is tegengeworpen. Ten aanzien van de situatie toen en nu hebben zich geen wijzigingen voorgedaan. Dit maakt dat de rechtbank anders had dienen te toetsen immers bij de toetsing had appellant het voordeel van de twijfel moeten krijgen.

Grief 2:

Deze grief richt zich tegen de conclusie van de rechtbank dat verweerder, gezien de vaagheden, hiaten en tegenstrijdigheden in eisers verklaringen, in redelijkheid tot het oordeel kon komen dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is te achten.

Motivering grief 2:

Verwijzend naar de eerste grief dient de rechtbank in dit kader dus een andere toets toe te passen. Appellant had het voordeel van de twijfel moeten worden gegund. Het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat hij voor vervolging te vrezen heeft. Voor de bepaling van het vluchtelingenschap dient men dus uit te gaan van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat betrokkene wordt vervolgd in het land van herkomst. In beginsel dient aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel te worden gegund ¹.

¹ Paragraaf 195/205 UNCHR Handboek

Zoals reeds ook door appellant in de procedure is aangegeven is er geen sprake van vaagheden, hiaten en tegenstrijdigheden in de verklaringen van appellant.

Conclusie:

Verweerder concludeert tot gegrond verklaring van het hoger beroep, en verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen (gegrond verklaring van het door appellant tegen het besluit ingestelde beroep).

D. de Vries

